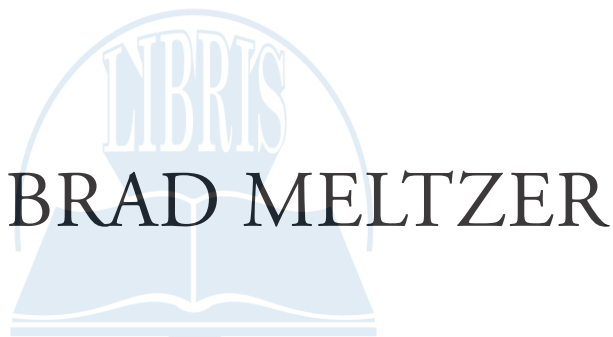

biblioteca rao

BRAD MELTZER

CERCUL ASASINILOR

Traducere din limba engleză
Diana Țuțianu

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MELTZER, BRAD

Cercul asasinilor/Brad Meltzer; trad.: Diana Țuțuianu.

București: Editura RAO, 2014

ISBN 978-606-609-607-2

I. Țuțuianu, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO

Str. Bărgăului, nr. 9–11, sector 1, București, ROMÂNIA

www.raobooks.com

www.rao.ro

BRAD MELTZER

The Inner Circle

Copyright © Forty-four Steps, Inc., 2011

Publicat prin înțelegere cu Grand Central Publishing, New York, New York, SUA

Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2012

Pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-607-2

Pentru Theo,
fiul meu,
care a intrat în viața mea
când aveam cel mai mult nevoie de el.

LIBRIS

În 1989, în timpul ultimelor lui minute la Casa Albă, președintele Ronald Reagan, care își încheia mandatul, a mâzgălit în secret ceva pe o bucată de hârtie și, după cum s-a relatat ulterior, a desenat un curcan. În bilet se spunea: „Nu lăsa curcanii să te doboare“. După aceea, a strecurat biletul în masa de lucru din Biroul Oval, lăsându-i-l succesorului său, președintele George H.W. Bush.

În 1993, președintele Bush a lăsat un bilet confidențial în birou pentru Bill Clinton, care a lăsat un bilet pentru George W. Bush, care, la rândul lui, a lăsat un bilet pentru Barack Obama.

Au existat însă două aspecte pe care nu le știe nimeni.

Tradiția aceasta nu a început cu Ronald Reagan. A început cu George Washington.

Iar desenul pe care l-a făcut Reagan? În mod categoric, *nu* a fost un curcan.

El știa că încăperea era destinată să păstreze secrete. Secrete importante. Servieta din cazul Watergate fusese deschisă într-o încăpere precum aceasta. La fel se întâmplase și cu primele rapoarte privind evenimentele de la 11 septembrie.

Știa că încăperea aceasta – numită uneori Buncărul sau Cripta – păstra secrete prezidențiale, secrete naționale și secrete *între patru scânduri*, genul de secrete îngropate în coșciug.

Însă așa cum stătea, în colțul din spate al micii încăperi bej, legănându-se în loc și trecându-și limba peste spatele dinților din față, arhivarul privea prin ochelarii lui cu lentile zgâriate și cu ramă de culoare neagră știind că singurul lucru de importanță vitală din cameră nu era vreun dosar clasificat sau vreo foaie de hârtie top-secret – era bărbatul cu obraji trandafirii și lucioși așezat singur la masa lungă din centrul încăperii.

Știa că nu trebuie să vorbească cu bărbatul rumen în obraji.

Știa că nu trebuie să îl deranjeze.

Tot ce trebuia să facă era să stea acolo și să se uite. La fel ca o persoană care are grijă de copii atunci când părinții sunt plecați de-acasă.

Era într-adevăr o treabă absurdă.

Dar asta era treaba lui.

De-aproape o oră.

Avea grijă de cel mai puternic om din lume: președintele Statelor Unite.

De unde și camera securizată.

În ciuda tuturor secretelor care se aflaseră în camera aceasta, arhivarul cu ochelarii de citit cu ramă neagră și lentile zgâriate nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce avea să i se ceară să ascundă în curând.

Inspirând încet pe nas, arhivarul se uită fix la spatele președintelui, după care își aruncă privirea spre agentul blond al Serviciului Secret aflat ceva mai departe, în dreapta sa.

Vizitele aici durau de când președintele Orson Wallace fusese ales pentru prima oară. Lui Clinton îi plăcea să facă jogging. George W. Bush urmărea meciurile de baseball în reședința sa din incinta Casei Albe. Obama juca baschet. Toți președinții își găseau propria modalitate de a se relaxa. Mult mai interesat de lectură decât majoritatea celorlalți, președintele Orson Wallace se deplasa de la Casa Albă la câteva străzi distanță, la Arhivele Naționale, pentru ca, dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să le facă, să citească.

Acum o făcea deja de luni de zile. Câteodată își aducea chiar și fiica sau fiul său de opt ani. Bineînțeles că toate documentele ar fi putut fi trimise direct la Biroul Oval, însă după cum știa fiecare președinte în parte, ieșitul din casă avea ceva special. Așa începuseră „vizitele pentru lectură“. Wallace începuse cu scrisorile lui George Washington către Benedict Arnold, trecuse apoi la memorandumurile clasificate ale lui JFK¹ și la obiectele de interes ale zilei: însemnările lui Abraham Lincoln referitoare la Războiul Civil, scrise de mână. Pe vremea aceea, dacă exista vreun caz posibil de pedeapsa capitală judecat de Curtea marțială, verdictul de „viață sau moarte“ cădea direct în sarcina lui Lincoln. Președintele

¹ John Fitzgerald Kennedy, al 35-lea (1960-1963) și cel mai tânăr președinte al SUA, asasinat în Dallas, pe 22 noiembrie 1963 (n. tr.)

decidea personal soarta acuzatului. Așa că, în haosul vieții curente a președintelui Wallace, părea să existe ceva care-l făcea să se simtă mai bine când vedea scrisul de mână al lui Lincoln, curburile acelea neregulate, tremurânde.

Iar asta, și anume să mângălească în grabă câteva comentarii personale în blocnotesul lui, avea pentru Wallace un efect al naibii de calmant, chiar mai tare decât baschetul.

– Mai aveți patru minute, domnule, anunță agentul blond din Serviciul Secret aflat în colțul din spate al încăperii, dregându-și vocea.

Președintele Wallace dădu ușor din cap, începând să-și strângă lucrurile, dar fără să se întoarcă.

– Vine cu noi și Ronnie sau nu?

La aceasta, arhivarul cu ochelarii de citit cu ramă neagră și lentile zgâriate se ridică în picioare. Supraveghetorul său, Ronald Cobb, era unul dintre cei mai vechi prieteni ai președintelui Wallace, încă de când fuseseră amândoi la facultatea de drept. Cobb era cel care, de regulă, se ocupa de vizite și selecționa dosarele de neprețuit pe care avea să le citească președintele. Însă, cum fusese recent diagnosticat cu cancer la pancreas, Cobb nu prea mai mergea nicăieri, cel puțin pentru o vreme.

– Domnul Cobb este la o ședință de chimioterapie, domnule, explică arhivarul cu o voce care i se păru chiar și lui nefirească.

Din nou, președintele Wallace dădu din cap fără să se întoarcă, închizându-și mapa.

Tochmai această mișcare rapidă a mapei prezidențiale fu cea care îi atrase atenția arhivarului. Pentru o fracțiune de secundă, în timp ce paginile galben-deschis se vânturară înainte, putu să jure că una dintre scrisorile Lincoln, scrisă pe hârtie maro, pătată de vreme, fusese îndesată înăuntru.

Arhivarul își miji ochii, încercând să vadă mai bine. Însă din unghiul în care se afla, pe diagonală, în spatele umărului stâng al președintelui, documentul lui Lincoln era...

Nu.

Acesta era președintele Statelor Unite. El niciodată n-ar fi...

Nu, își spuse arhivarul în sinea lui.

Nu. În niciun caz. Nu.

– Înainte să plecăm, aș dori să trecem doar o clipă pe la biroul vicepreședintelui, spuse președintele Wallace, folosind gluma care îi era întotdeauna răsplătită cu râsete din partea diverșilor aflați în compania lui. Se ridică de pe scaun, ținându-și mapa în lateral.

Potrivit cercetărilor actuale în domeniu, când o persoană obișnuită se confruntă cu o situație socială stânjenitoare, așteaptă de obicei șaptesprezece secunde înainte de a rupe tăcerea.

– Domnule președinte, strigă arhivarul fără ca măcar să ezite. Îmi pare rău, dar...

Președintele Wallace se întoarse ușor, uitându-se la el cu ochii mari, cenușii, liniștitori și cu zâmbetul călduros de tată care îi facilitase atât câștigarea scaunului de guvernator de Ohio, cât și mandatul de la Casa Albă.

– Fiule, chiar trebuie să fug la toaletă, dar după aceea putem să...

– Nu durează decât o secundă, promise arhivarul.

Încăperea nu era mai mare decât o mică sală de clasă. Înainte să-și dea seama, arhivarul se trezi în fața lui Wallace, blocând drumul președintelui spre ușă. Agentul blond făcu un pas înainte. Wallace îi făcu semn să se tragă înapoi.

– Spune-mi care-i problema, fiule, îl întrebă președintele, zâmbetul său larg menținând încă atmosfera de calm din cameră.

– Eu doar... hmm..., se bălbâi arhivarul și începu să se legene ușor pe picioare. Sunt convins că n-a fost decât o greșeală și-atât, domnule, însă cred că s-ar putea ca dumneavoastră, din întâmplare, s-aveți... ăăă... în mapa dumneavoastră...

Arhivarul trase adânc aer în piept.

– Una dintre scrisorile lui Lincoln.

Președintele râse și dădu să-l ocolească pe arhivar.

Arhivarul râse și el la rândul său.

Și păși direct în fața președintelui. Din nou.

Ochii cenușii ai președintelui Wallace se îngustară, transformându-se în două fante negre. Era prea uns cu toate alifiile ca să-și piardă cumpătul cu un străin, însă asta nu însemna că îi era ușor să-și mențină zâmbetul acela pe față.

– Victor, vreau să ne lași un moment.

– Domnule..., protestă agentul blond.

– Victor..., insistă președintele.

Nu mai trebui să spună altceva.

Cu un clic și-apoi un zăngănit puternic, ușa metalică a Buncărului se deschise, iar Victor li se alătură celorlalți trei agenți postați afară pe coridor.

Holbându-se la arhivar, președintele își strânse pumnul pe mapa pe care o ținea în mână.

– Fiule, vreau să ai foarte mare grijă ce spui în continuare.

Arhivarul își dădu capul pe spate ca să poată cuprinde cu privirea întreaga statură a președintelui aflat acum atât de aproape, că putea să-i vadă vulturul aurit și sigiliul prezidențial pe butoni. *Avem și noi un set de butoni ai lui LBJ¹ în colecția noastră*, își aduse aminte arhivarul din senin, fără niciun motiv anume. Și, în timp ce privea în sus la cel mai puternic om de pe planetă – în timp ce-l studia pe liderul lumii libere – îi trebuiră mult mai puțin de șaptesprezece secunde ca să-i răspundă.

– Îmi pare rău, domnule președinte. Însă documentele acelea ale lui Lincoln nu sunt ale dumneavoastră.

Un moment, președintele nu se mișcă. Nici nu clipi. Ca și cum ar fi fost înghețat în timp.

În spatele arhivarului se auzi un zgomot înfundat, profund.

Ușa metalică a încăperii se deschise cu un țâcănit.

– V-am spus eu, nu-i așa, domnule președinte?, strigă o voce cunoscută, tipică părții de mijloc a țării, în momentul în care ușa se lovi de perete.

¹ Lyndon Baines Johnson, al 36-lea președinte al SUA (1963-1969), devenit președinte după asasinarea lui JFK, al cărui vicepreședinte fusese (n.tr.)

Arhivarul se întoarce la țanc ca să-și vadă șeful, pe Ronnie Cobb, intrând șchiopătând cu dificultate, mai rapid decât de obicei.

– V-am spus eu că o să se descurce. N-aveți niciun motiv să vă faceți griji din pricina lui Beecher.

Președintele îi zâmbi – un zâmbet real – vechiului său prieten și puse o mână pe umărul arhivarului.

– Bravo ție, declamă el.

– Eu... eu nu înțeleg, spuse arhivarul, concentrat încă asupra lui Cobb. Am crezut că ședința dumneavoastră de chimioterapie...

Se uită la Cobb, apoi la președinte, după care din nou la Cobb, care strălucea ca un proaspăt tătic.

– Ce naiba se întâmplă?

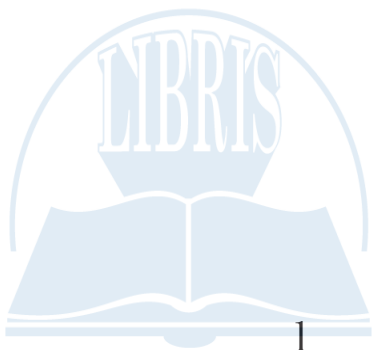
– Nu l-ai văzut niciodată pe *Willy Wonka*¹?, întrebă Cobb apropiindu-se câțiva pași, șchiopătând. Premiul cel mare merge la cel care spune adevărul.

Arhivarul făcu o pauză pentru un moment, uitându-se la cei doi bărbați.

– Despre ce vorbiți? De ce l-ați amintit pe Beecher?

– Relaxează-te, avem ceva mult mai bun decât o fantomatică fabrică de ciocolată, spuse președintele Orson Wallace în timp ce închidea ușa Buncărului, lăsându-i încă o dată afară pe agenții Serviciului Secret. Bun venit în Culper Ring!

¹ Personaj din filmul artistic *Charlie și fabrica de ciocolată* (n.tr.)

Există povești neștiute de nimeni. Povești tănuite.

Iubesc poveștile astea.

Și de vreme ce lucrez la Arhivele Naționale, meseria mea este să găsesc astfel de povești. Aproape întotdeauna sunt despre alții. Dar nu și astăzi. Astăzi iau și eu parte la o poveste – joc un mic rol într-o poveste despre...

– Clementine. Azi e ziua cea mare, nu? mă întrebă Orlando de la telefonul său aflat în punctul de pază de la Recepție. Bravo ție, frate! Sunt mândru de tine!

– Adică ce vrei să spui? întreb suspicios.

– Vreau să spun: *Bravo! Sunt mândru*, răspunse el. Știu prin ce ai trecut, Beecher. Și cât de greu este să intri din nou în cursă.

Orlando crede că mă cunoaște. Și chiar mă cunoaște. În ultimul an am fost logodit, urma să mă căsătoresc. El știe ce i s-a întâmplat lui Iris. Și ce consecințe a avut asta asupra vieții mele – sau, cel puțin, asupra a ceea ce a mai rămas din ea.

– Deci Clementine e primul tău salt înapoi în piscină, ha? întrebă el.

– Nu e o piscină.

– Oho, e o cadă cu apă fierbinte?

– Orlando, te rog, încetează! spun, ridicând firul telefonului ca să nu atingă cele două grămezi ordonate pe care le îngădui pe biroul meu sau cel mai important obiect din colecția mea de obiecte importante: un calendar perpetuu din cupru ale cărui tambure de carton din interior sunt de-a pururi fixate la data de 19 iunie.

Calendarul i-a aparținut lui Henry Kissinger. Se presupune că l-a folosit pentru ultima dată pe 19 iunie și, de aceea, am făcut o notiță pe o hârtie pe care am lipit-o la baza lui, în care am scris: *Nu folosiți /Nu schimbați.*

– Deci, ce-o să-i zici?

– Vrei să spui, în afară de *Bună?* întreb.

– Asta e tot? *Bună?*, întreabă Orlando. *Bună* îi spui soră-tii. Am crezut că vrei s-o impresionezi.

– Nu e nevoie s-o impresionez.

– Beecher, nu ai văzut fata asta de câți? Cincisprezece ani? Trebuie s-o impresionezi.

Am stat și m-am gândit o clipă. Știe că nu îmi plac surprizele. Celor mai mulți arhivari nu le plac surprizele. De asta munca noastră se desfășoară în trecut. Dar, după cum istoria îmi demonstrează în fiecare zi, cea mai bună cale de a evita să fiu surprins e să fiu pregătit.

– Anunță-mă doar când apare, îi spun.

– De ce, ca să poți scoate ceva mai prozaic decât *Bună?*

– Vrei să termini odată cu chestiile prozaice? Sunt o persoană interesantă. Chiar sunt. În fiecare zi iau parte la o aventură.

– Nu, în fiecare zi *citești* despre o aventură. Stai cu nasul în cărți în fiecare zi. Ești ca Indiana Jones, dar doar partea de profesor.

– Ceea ce nu mă face o persoană prozaică.

– Beecher, în momentul ăsta știu că porți cravata ta de miercuri, roșu cu albastru. Și vrei să știi de ce? Pentru că e *miercuri*.

Privesc în jos la cravata mea roșu cu albastru.

– Și Indiana Jones e un tip tare.

– Nu, Indiana Jones *a fost* un tip tare. Dar numai când a ieșit dintre cărți și a făcut ceva în viața reală. Trebuie să ieși și tu din sistemul de gândire pe care ți l-ai format și din confortul rutinei.

– Ce s-a întâmplat cu înfocatul discurs în care spuneai că ești atât de mândru de mine?

– Sunt mândru, dar asta nu înseamnă că nu văd ce faci cu fata asta, Beech. Da, e oribil ce s-a întâmplat cu Iris. Și da, înțeleg de ce asta te-a făcut să vrei să te ascunzi în cărțile tale. Dar acum că, în sfârșit, încerci să-ți vindeci cicatricile, pe cine alegi? Prietena care ți-a fost manta de vreme rea, încă de pe vremea liceului, adică de acum cincisprezece ani. Asta ți se pare că ar face un bărbat orientat spre viitor?

Îmi scutur capul.

– Nu a fost prietena mea.

– Pun pariu că în capul tău a fost, ripostează Orlando. S-ar putea ca trecutul să nu te rănească, Beecher. Dar nici nu va reprezenta vreo provocare, adaugă el. Oh, și fă-mi un serviciu: când alergi aici jos, nu încerca să o faci în mai puțin de două minute. Asta e doar o altă aventură din capul tău.

După cum am spus, Orlando mă cunoaște. Și știe că atunci când merg cu liftul, sau conduc spre serviciu, sau chiar când îmi fac dușul de dimineață, îmi place să mă cronometrez – să-mi bat tot timpul propriul record.

– Miercuri e întotdeauna miercuri. *A nu se schimba.*

Orlando râde în timp ce eu mă holbez la notița de pe calendarul lui Kissinger.

– Doar spune-mi când vine, repet eu.

– De ce altceva crezi că te sun, dr. Jones? Ghici cine tocmai a apărut?

Închide telefonul, iar eu simt că inima mi-o ia razna în piept. Dar ceea ce mă șochează cel mai tare este că asta nu mă face să mă simt rău deloc. Nu sunt sigur dacă mă face să mă simt bine. Poate că e bine. E greu de spus după Iris. Dar mă simt ca și cum cineva ar fi sfâșiat o pânză deasă de păianjen care-mi acoperea memoria,

o pânză de păianjen despre care nici nu-mi dădusem seama că se formase acolo.

Desigur, amintirea este despre ea. Numai ea îmi putea face așa ceva.

Pe când eram în clasa a opta, Clementine Kaye a fost fata cu care m-am sărutat prima dată. S-a întâmplat exact după ce cortina roșie strălucitoare s-a ridicat, iar ea a câștigat Bătălia Trupelor (făcea parte dintr-o trupă cu un singur membru, ea însăși) interpretând șlagărul lui Joan Jett, „I Love Rock’n Roll“. Eu eram puștiul scund care se ocupa de reflectoare împreună cu profesorul de arte audiovizuale, care mirosea întotdeauna a cafea. Eram, de asemenea, și prima persoană de care Clementine a dat cu ochii în culise, când s-a și întâmplat primul meu sărut în toată puterea cuvântului.

Gândește-te la primul tău sărut. Și la ce a însemnat pentru tine.

Asta reprezintă pentru mine Clementine.

Mergând grăbit de-a lungul holului, mă străduiesc să par cât se poate de detașat. Nu mi se face rău – nu mi-a fost rău niciodată – dar simt cum senzația de mai devreme, că inima mi-a luat-o razna, s-a transformat într-un gol puternic în stomac.

După haosul produs odată cu nașterea celor două surori mai mari ale mele, mama mi-a pus numele Beecher, cu speranța că viața mea va fi la fel de calmă și de senină ca un țărm de mare. Ceea ce e departe de a fi în momentul acesta.

Văd un lift liber, cu ușile larg deschise.

Cumpănesc puțin. Potrivit unui psiholog de la Harvard, motivul pentru care credem că ne așezăm întotdeauna la supermarket la coada care merge cel mai încet este acela că frustrarea are o încărcătură emoțională semnificativ mai mare și, de aceea, momentele negative ni se par mult mai pregnante. De asta nu ne amintim ocaziile când am ales coada care mergea mai repede și am terminat cât ai zice pește. Dar mie îmi place să-mi amintesc acele ocazii. *Am nevoie* de acele dați. Iar în momentul în care nu-mi voi mai aminti acele ocazii va trebui să mă întorc în Wisconsin lăsând în urmă DC-ul. „Amintește-ți liftul ăsta data viitoare, când te trezești la

coada care merge încet“, îmi șoptesc încercând să mă calmez. E un truc bun.

Dar acum nu ajută la nimic.

– Haide, haide..., murmur în timp ce apăs pe butonul de închidere a ușilor cu toată puterea.

Asta am învățat-o în timpul primei mele săptămâni la Arhive: când vine un mare mahăr pe care trebuie să-l conduci ici-colo, ține apăsat butonul de închidere a ușilor și liftul nu se va mai opri la niciun alt etaj.

Se presupune că trebuie să facem asta numai când suntem cu marii mahări.

Dar, în ceea ce mă privește, în universul meu personal, nimeni nu e mai mare, mai important decât fata asta – femeia asta... e femeie acum – pe care nu am mai văzut-o de când maică-sa, o hippiotă care cânta într-o cafenea, și-a luat familia și s-a mutat când ea era în clasa a zecea, ieșind din viața mea pentru totdeauna. În orașelul nostru habotnic din Wisconsin, celor mai mulți le-a părut bine să le vadă plecate.

Aveam șaisprezece ani. Am fost devastat.

Astăzi am treizeci. Și, datorită faptului că m-a găsit pe Facebook, Clementine e doar la câteva secunde distanță de a reintra în viața mea.

Liftul se zgâlțâie ușor înaintea să se oprească, iar eu arunc o privire la ecranul ceasului meu digital. Două minute, patruzeci și două de secunde. Mă hotărâsc să-i urmez sfatul lui Orlando și să încep cu un compliment.

O să-i spun că arată bine. *Nu. Nu te axa doar asupra felului în care arată. Nu ești un nătâng superficial interesat numai de aspectul fizic. Poți mai mult de atât, decid respirând adânc. Te-ai făcut o fată foarte frumoasă, îmi spun. Așa e mai bine. Mai ponderat. Un compliment adevărat.*

Te-ai făcut o fată foarte frumoasă.

Dar când ușile liftului se dau în lături cum făcuse pe vremuri cortina roșie strălucitoare, mă reped în grabă în hol, încercând din toate puterile mele să fac să nu pară că mă grăbesc defel, și cercetez

din ochi mulțimea vizitatorilor și cercetătorilor în paltoane, veniți dis-de-dimineață și bulucindu-se să treacă prin detectorul de metale de la intrare.

De două luni discutăm prin emailuri, dar nu am văzut-o pe Clementine de aproape cincisprezece ani. Cum naiba o să știu cum...?

– Frumoasă cravată, strigă Orlando de la biroul de înregistrare.

Îmi face semn spre colțul cel mai îndepărtat din dreapta, lângă pomul de Crăciun din hol, decorat (după tradiția Arhivelor) cu fășii de hârtii tăiate.

– *Uită-te.*

Stând mai într-o parte de mulțime, o femeie cu părul scurt vopsit negru – o nuanță chiar mai închisă decât avea Joan Jett¹ – își ridică bărbia, privindu-mă la fel de atent cum o privesc eu. Are ochii machiați foarte puternic, pielea albă și inele de argint pe degetele mari și mici de la mâini, într-o apariție mai degrabă potrivită pentru New York decât pentru DC. Dar ceea ce mă ia total prin surprindere este faptul că pare... cumva... mai în vârstă decât mine. Ca și cum ochii ei căprui deschis au trăit și-au văzut două vieți.

Dar, de fapt, așa a fost întotdeauna. Poate că fusese ea prima fată pe care am sărutat-o, dar știu bine că nu eu fusesem primul băiat cu care se sărutase ea. Era fata care se întâlnea cu băieți cu două clase mai mari. Cu mai multă experiență.

Mai avansată.

Exact opusul lui Iris.

– *Clemmi...*, mișc din buze fără să scot vreun cuvânt.

– *Benjy...*, își mișcă și ea buzele, iar pomeții obrazilor i se ridică într-un surâs.

Era numele de alint pe care-l folosea mama.

Sinapse rapide se produc în creierul meu și mă pomenesc înapoi în biserică, în momentul în care am aflat că Clementine nu-și

¹ Artistă rock, chitaristă, din Statele Unite, din anii '70, cu părul vopsit o nuanță foarte închisă (n.tr.)

cunoscuse niciodată tatăl (mama ei avea nouăsprezece ani când o născuse și niciodată nu-i dezvăluise numele băiatului cu care fusese). Tatăl meu murise când eu aveam trei ani.

Pe vremea aceea, după ce avusese loc sărutul, mă gândeam că Clementine Kaye îmi era predestinată – în special, în timpul celor trei săptămâni cât a stat acasă, bolnavă de mononucleoză, iar eu am fost desemnat să-i duc temele. Urma să intru în camera ei – aproape de chitara și de sutienul ei (Eu. Pubertatea.) – și senzația pe care o simțeam era atât de puternică, încât, când am ciocănit la ușa de la intrare, a început să-mi curgă sânge din nas.

Pe bune.

Clementine a văzut toată treaba și chiar m-a ajutat, dându-mi șervețele pe care le-am rulat și mi le-am îndesat în nări ca un tocilar idiot. Eram puștiul cel scund. O pradă ușoară.

Dar niciodată nu a făcut mișto – niciodată nu a râs – niciodată nu a povestit nimănui despre cum mi-a curs mie sânge din nas.

Astăzi nu mai cred în destin. Dar cred în istorie. Ceva ce Orlando nu va înțelege niciodată.

Nimic nu e mai puternic decât istoria și acesta este singurul lucru pe care-l am în comun cu femeia aceasta.

– Uită-te la tine, rostește ea cu o voce emoționată, dar ușor săltăreață care o face să pară că interpretează o melodie chiar și atunci când vorbește.

E aceeași voce pe care mi-o amintesc din liceu – doar că este mai hârșăită și mai uzată. De câțiva ani lucrează la un post de radio din Virginia. Îmi dau seama de ce. Abia deschide gura și de la primele sunete simt o senzație familiară de furnicături pe sub piele. Senzația că orice este posibil.

Să mă îndrăgostesc.

În ultimul an uitasem sentimentul acesta.

– Beecher, ești atât de... Ești chipeș!

Inima mi se mărește brusc, aproape gata să-mi spargă pieptul. Oare tocmai a...?

– Chiar ești, Beecher! Te-ai făcut un băiat atât de frumos!

Replica mea. E replica mea, îmi spun, căutând deja una nouă. Alege una bună. Ceva ca lumea. Și ceva real. Asta e șansa ta. Spune-i ceva perfect, ceva care să o facă să viseze.

– Deci... ăăă... Clemmi, spun în cele din urmă, legănându-mă de pe vârfuri pe călcâie în timp ce îi observ piercing-ul din nas, un strălucitor armăsar de argint care-mi face cu ochiul.

– Vrei să vezi Declarația de Independență?

Cineva să măucidă acum.

Își înclină capul și mă aștept să pufnească în râs.

– Mi-aș dori să pot, dar...

Bagă mâna în geantă și scoate o hârtie împăturită. La încheietura mâinii are două rafinate brațări de lemn care se izbesc scoțând un clicănit ușor. Aproape am uitat. Adevăratul motiv pentru care a venit aici.

– Sigur nu ai nimic împotriva să faci asta? întrebă Clementine.

– Termină, îi răspund. Misterele sunt specialitatea mea.